На офіційному сайті лабораторії дистанційного навчання СумДУ відкрито вільний доступ до електронних лекційних матеріалів, напрацьованих у рамках експериментальної програми впровадження дистанційного навчання для спеціальностей «Економіка підприємства», «Інформатика», «Менеджмент організацій», «Фінанси» та «Інженерна механіка». Матеріали можна переглянути за адресою: dl.sumdu.edu.ua/docs.

З нагоди Дня писемності та української мови в СумДУ кафедрою журналістики та філології проведено І етап Міжнародного конкурсу знавців української мови імені П. Яцика. У конкурсі взяло участь близько 80 студентів усіх факультетів. Перше місце, набравши по 53 бали, вибороли: Юлія Гайдіна (група ЖТ-41), Вікторія Мірошниченко (ЖТ-52), Юлія Микула (ЖТ-72) та Анастасія Котляр (ЖТ-71).

Цього року 5 студентів Сумського державного університету відзначені іменними стипендіями голови обласної державної адміністрації за особливі успіхи в навчанні та науковій роботі. Усього відзначено сорок кращих студентів вищих навчальних закладів Сумщини І-IV рівнів акредитації. Отож, нашими цьогорічними стипендіатами стали: Юлія Гайдіна та Вікторія Долгозв'яга (гуманітарний факультет, спеціальність «Журналістика»), Євген Сурикін та Ілля Зимак (фізико-технічний), Ольга Рєзниченко (механіко-математичний факультет). Вітаємо з відзнакою та бажаємо подальших успіхів!

Листопад 2007 р. * Розповсюджується безкоштовно № 15-17 (255-257)

РЕЗОНАНС

ГАЗЕТА СУМСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

НОВИННИМ РЯДКОМ

Підбито підсумки третього етапу Всеукраїнського конкурсу науково-пошукових робіт серед студентів, аспірантів та науковців «Голодомор 1932-1933 років. Україна пам'ятає». Перше місце за роботу «Проблема голодомору 1932–1933 років в Україні на сторінках паризького тижневика «Тризуб» у міжвоєнний період» посів завідувач кафедри історії СумДУ, доцент Валерій Власенко.

Нещодавно з майбутніми випускниками СумДУ зустрілися найбільші працедавці й давні партнери університету – представники Концерну «Укрросметал». Директор департаменту кадрової політики Концерну Олександр Неселевський коротко ознайомив студентів із підприємством, його структурою, діяльністю, розповів про потребу підприємства в молодих спеціалістах, особливу увагу звернув на інженерів, перекладачів, програмістів.

Зі студентами Сумського держуніверситету зустрівся заступник директора компанії «Ukraine Exchange» (Київ) Олександр Луговий, який ознайомив з програмами обміну між студентами та освіти за кордоном. В основному мова йшла про найбільш популярну програму культурного обміну «Work & Travel», розроблену Держдепартаментом США. Програма існує з 1957 року і за цей час стала найбільш популярною серед молоді всього світу. Студенти, які володіють англійською, хочуть провести літні канікули за кордоном, можуть взяти участь у молодіжному русі культурного обміну. За детальнішою інформацією звертайтеся до відділу міжнародних зв'язків (Г-501) або за телефоном 33-10-81.

Пройшли вибори студентських деканів. Набравши найбільшу кількість голосів з-поміж своїх колег-конкурентів, ці органи самоврядування очолили: Антон Ромась (інженерний факультет), Антон Козинцев (гуманітарний), Олександр Бабич (механіко-математичний), Анастасія Жолудева (економічний), Олена Ващенко (фізико-технічний), Світлана Богдашкіна (медичний інститут).

Успішно пройшло й перемогою гуманітарного факультету закінчилося суто «політехівське» шоу «Золотий інтеграл». Про деталі та перипетії цього дійства читайте на 6–7 сторінках «Резонансу».

■ ПЕРЕМОЖЦІ ТА ПРИЗЕРИ

ЗОЛОТА ТРІЙЦЯ

У минулому номері «Резонансу» повідомлялося, що СумДУ за результатами Всеукраїнських студентських олімпіад 2006-2007 навчального року посів III місце серед університетів України. І все це завдяки студентам, які вибороли золото, срібло та бронзу. Сьогодні – про тих, хто своїми знаннями та вмінням їх застосовувати вибороли перші місця. Це Олександр Кузьменко (ВІ-31), який переміг в олімпіадній дисципліні «Металорізальні верстати та інструментальне виробництво», Чернова Тетяна (ЕК-21), яка отримала пальму першості в змаганнях із дисципліни «Екологія та охорона навколишнього середовища», Олексій Семенов (ГМ-41) – переможець зі спеціальності «Деталі машин та основи конструювання», а також Даниленко Олександр (ЛС-207) – призер напряму «Терапія».

До речі, за словами викладача кафедри прикладної екології Валентини Тюленєвої, їхні студенти займали й раніше призові місця, але перше – ніколи. «Не випадково перемогла саме Тетяна Чернова, яка за роки навчання проявила себе як старанна, розумна та ініціативна студентка. Ми задовго до олімпіади почали з нею займатися підготовкою. Вона сумлінно виконувала всі доручення. Ми покладали на Тетяну великі надії і вона виправдала їх», – додала викладач.

Про срібних та бронзових переможців предметних олімпіад поговоримо у наступних номерах «Резонансу».

Інна БИТЮК, група ЖТ–52.

«ВІВАТ ЛЕКС! ВІВАТ ЮРЕ!»

Під такими гаслами відбулося святкування 10-ї річниці утворення спеціальності «Правознавство». До нього юристи підготувалися дуже серйозно й грандіозно, як і належить законослухняним громадянам.

Десятирічний відтинок часу можна розглядати по-різному. Для людини – у цьому віці ще дитини – це період її становлення в колективі чи класі, перші здобутки чи прорахунки, загалом, початок життя. Для фірми чи будь-якої установи – це поважна дата, вже багато зроблено, створений певний імідж та заслужений престиж. А от що ж таке 10 років для кафедри «Правознавство»? Про це й розповідали гостям свята неперевершені ведучі.

Яке ж свято без побажань і подарунків? Вітав ювілярів та бажав їм усіляких гараздів ректор університету А. В. Васильєв, а потім – усі, хто причетний до розвитку спеціальності. Передусім – родина гуманітарного факультету з кафедрами «журналістики та філології» і «перекладу» на чолі з деканом Л. П. Валенкевич.

Найбільшою несподіванкою для присутніх, та й самих організаторів свята, стала поява перших випускників спеціальності, які висловили слова подяки за здобуті знання та життєві настанови. Одна із колишніх студенток зізналася, що часто на допомогу в роботі їй приходять студентські конспекти.

Серйозність та офіційність свята змінили на теплу атмосферу маленькі майбутні юристи – вихованці гімназії лінгвістики та права. Навіть чорні мантії та капелюшки не могли зобразити їх дорослими через дзвінкі голосочки й розгублені від хвилювання оченята.

Звичайно, умілі організатори тримають «присмажену родзинку» насамкінець. І ось, у сиву від димової завіси залу, піднімаються історичні персонажі, які стояли біля джерел державотворення. Талановиті актори в образах всесвітньо відомих Аристотеля, Ярослава Мудрого, Пилипа Орлика та Шарля де Монтеск'є розповіли про свій внесок у творення законів, держав, Конституцій, у розвиток суспільства...

Звісно, свято – це завжди привітання, подарунки, спогади про кращі випадки, кращих студентів... А в буденному житті саме від юристів – якісних, добросовісних, освічених – залежить підвищення нашої правової культури, захист наших прав і нагадування про наші обов'язки.

Інна ПИРІГ, група ЖТ–41.

НА ФОТО: вітають вихованці гімназії лінгвістики та права.

ЧОГО ЧЕКАЮТЬ СТУДЕНТИ ВІД ГУБЕРНАТОРА?

Чай, кава, круглий стіл...

■ СПРОБА РЕПОРТАЖУ

Один із листопадових вечорів губернатор Сумщини Павло Качур вирішив провести на засіданні круглого столу зі студентами. Складається чомусь враження, що тут має відбутися засідання Верховної Ради. Все офіційно: роздягальня, реєстрація, хлопці в костюмах з краватками тиснуть один одному руки, обнімаються, наче депутати після канікул або чергового бойкоту засідань. Порожня прохолодна зала поволі наповнюється. Місця зайнято – можна починати...

Замість довгого вступного слова Павло Качур потішив студентів приємними спогадами про візит на Сумщину Катерини Ющенко. Саме тоді, за його словами, й відбулася його перша неформальна зустріч зі студентами під назвою «Чай з губернатором». «Після цієї зустрічі планувалося запровадити ще низку схожих заходів для взаємодії з молоддю. Але, – зізнався високопосадовець, – скільки не запитував, коли наступна зустріч, ніяк не міг отримати відповіді. Добре, що не назвали такий формат співпраці «обід з губернатором», а то, поки чекав, уже б давно помер з голоду... » Реакція залу на жарт була адекватною.

Втім, одразу після жарту веселощі й закінчилися. Перше ж запитання до представників влади розвіяло святковий гумористичний настрій, бо стосувалося (що нікого сьогодні не здивує) проблеми гуртожитків. Проблема, безперечно, складна й гостра у наш час, та ще й, як виявилося, майже не підлягає вирішенню.

Не менш болюча й проблема працевлаштування студентів після закінчення навчального закладу («перше місце роботи») і в період літніх канікул. Щоправда, тут певні пропозиції з'явилися, але якихось особливих надій студентам не дали. До проблеми житла повернулися, коли зачепили тему створення молодих сімей ще «на студентській лаві». І реальних, і потенційних молодят не може не хвилювати проблема кредиту на житло, а потім, відповідно, можливості його виплати... Отак, слово за слово, формат «запитання – відповідь» поволі переріс у широку дискусію.

Щоб перейти до більш приємної частини зустрічі, Павло Степанович намагався розрядити обстановку запитаннями на кшталт «Чи знає хтось, звідки пішло святкування Дня студента?» Та, як виявилося, і тут веселого мало – повної відповіді студенти дати не змогли. Тоді, навівши історичні факти, начальник управління у справах молоді та спорту Віктор Бобиренко довів, що ця дата скоріше трагічна, аніж така, якою ми звикли її сприймати. Але, незважаючи і на сумне історичне минуле, і на теперішню дату проведення заходу (13 листопада), губернатор все ж відзначив найдостойніших молодіжних лідерів подякою та цінними подарунками.

А що особисто в мене викликало чимало приємних почуттів та емоцій, так це те, що серед восьми нагороджених троє – із Сумського державного університету: Аня Товстуха, Олексій Сахно та Руслан Солоха.

Отож, знай наших!

Вікторія ЄВТУШЕНКО, група ЖТ–61.

Співпраця задля успіху

Не так давно студентство та влада, зокрема на Сумщині, конфліктували. Згадаймо шлях, пройдений сумською молоддю 2004 року під час акції «Україна без Кучми», її «Ні!» – об'єднанню університетів» тощо. Та час ворожнечі завершено...

Про це напередодні Дня студента заявив начальник управління у справах молоді та спорту облдержадміністрації Віктор Бобиренко. Тепер влада розуміє, що молодь – це дійсно могутня сила, тому варто поважати думки юнацтва й прагнути до співпраці з ним.

У брифінгу «Що очікує студентство від влади?» взяли також участь представники молодіжних громадських організацій: голова Спілки української молоді Андрій Букін та голова Студентського братства Сумщини Анна Товстуха. Вони запевнили, що молодь готова співпрацювати з владою, створювати нові соціально значущі проекти, але... Виконання їх неможливе без належного фінансування.

Сьогодні ж сумські молодіжні організації намагаються проводити певні виховні акції на засадах «маємо те, що маємо». Відбулися волонтерський захід «Від серця до серця», акція по боротьбі зі СНІДом, під час якої закликали перевірити себе на ВІЛ-позитивність, акція «Пам'яті репресій», «Постав свічку за своїх» – захід присвячений жертвам голодомору. В університетах Сумщини пройшли «Дні документального кіно» та інше. Звісно, хотілося (та, власне, й моглося) більшого, можливо, в ширших масштабах, але питання, знову ж таки, в коштах.

Студенти зазначили, що реалізація державної молодіжної політики – необхідна складова успішного шляху України у XXI столітті. І вона можлива лише за якісного зворотного зв'язку між політиками та представниками громадськості. Виходячи з цих засад, молодь запропонувала збільшити фінансування за програмою молодіжного житлового кредитування та заходів молодіжних громадських організацій, а також збільшити видатки на створення спортивних споруд, зокрема вуличних майданчиків загального користування та футбольних. Бо, як сказав Андрій Букін, краще надати можливість молоді займатися спортом, а не підштовхувати її до п'янства, наркоманії та інших шкідливих звичок.

Представники студентства робили акцент і на туристичному розвитку області. Пропонувалося збільшити видатки на проекти пересувних таборів наметового типу та студентських сплавів. «Катання на байдарках – це візитна картка Сумщини, лише в нас цей молодіжний спорт проходить на професійному рівні, участь у сплавах беруть не тільки українці, а й іноземці», – зазначив Андрій Букін. Отож, розвиток цього спорту не лише задовольнить потреби молоді у відпочинку, а й принесе кошти до бюджету.

Міській же владі Сум представники молодіжних громадських організацій пропонують створити центр патріотичного виховання молоді та шкільного самоврядування.

Отже, продуктивність роботи студентства, рівень співпраці з владою, певний ступінь довіри між ними залежать від висновків та рішень самої ж влади.

Любов БОЙКО, група ЖТ–52.

■ ЛІНГВІСТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

ДО ПОЛІПШЕННЯ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА ЧЕРЕЗ РОЗВИТОК ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПРОГРЕСУ –

під таким заголовком відбулася перша практична конференція Лінгвістичного науково-методичного центру кафедри іноземних мов СумДУ за участю студентів інженерного, економічного, юридичного факультетів та кафедри журналістики.

Конференція стала завершальним акордом курсу вивчення англійської мови для тих, хто вивчає цей предмет два роки, і об'єднала зусилля викладачів та майже 60 студентів у процесі організації та проведення цього масштабного заходу. Готували доповіді, повідомлення, інтерв'ю, діалоги, плакати, фотогалерею за тематикою досягнень розвитку сучасних технологій, з одного боку, та їх негативного впливу на навколишнє середовище, з іншого. Конференція продемонструвала, що наші студенти мають високий рівень ерудиції, переймаються глобальними проблемами сьогодення й навіть пропонують свої шляхи їх вирішення.

Так, про досягнення новітніх технологій у своїх доповідях говорили О. Вусик, ЕМ-51, (керівник — ст. викладач С. Г. Золотова), Д. Мулін, ЕС-51 (доцент Н.І . Муліна), П. Ткачов, І-54 (ст. викладач Т. В. Початко), інші, а про згубний вплив технологічних процесів на навколишнє середовище та проблему глобального потепління — О. Тарасенко, І-51, В. Пархоменко, ЕМ-52, А. Литвиновський, І-51, С. Павлусь та О. Онуфрієнко, інші (ст. викладач С. Г. Золотова), також А. Руденко ІН-51 (викладач Л. М. Чучіліна). Необхідність надзвичайних заходів з переробки сміття доводили О. Белопольська (доцент Л. Я. Хмелик) тощо.

У перерві з цікавим матеріалом про британський гумор виступив А. Шалак (ст. викладач Д. О. Марченко). Потім звучали доповіді про країни, де сьогодні панують засуха і голод, про небезпеку використання ядерної зброї тощо. В. Богданович та К. Лебеденко з групи ЕМ-51) інсценізували інтерв'ю з відомими науковцями на міжнародному симпозіумі з питань збереження навколишнього середовища.

«Наша планета — наш дім. Світ чудовий, і наша мета зробити його ще більш прекрасним, зберегти для прийдешніх поколінь» — лейтмотив усієї конференції. «Саме такі заходи можуть стати важливими кроками до вирішення проблеми формування іншомовної комунікативної компетенції, це ще один напрямок із перспективних шляхів удосконалення підготовки майбутніх фахівців, допоміжний засіб формування навичок умінь іншомовної мовленнєвої діяльності, вони підносять на якісно новий рівень культуру спілкування й співпраці студентів та викладачів, що виключно актуально сьогодні,» — сказала завідувач кафедри іноземних мов Г. І. Литвиненко.

Світлана ЗОЛОТОВА,
директор лінгвістичного науково-методичного центру.

НА ФОТО: учасники конференції.

■ ПРОФСПІЛКИ

НАШ УНІВЕРСИТЕТ ЗНОВУ НА ВИСОТІ!!!

Цього разу постарався профком Сумського державного університету. Робоча група ЦК Профспілки працівників науки та освіти України вивчала роботу обласної профспілки та профкомів вищих навчальних закладів Сумщини. Досліджено питання реалізації законодавства про освіту щодо забезпечення трудових, соціально-економічних прав та інтересів працівників, студентів. Відповідною постановою окремо відзначено роботу профкому та адміністрації Сумського державного університету.

За сприяння університетського профкому (нараховує 1523 члени, або 97 %), використовуються максимальні можливості для встановлення доплат науково-педагогічним працівникам за відповідні вчені звання. В СумДУ на одного працівника припадає на місяць близько п'яти тисяч гривень. Цей самий показник, скажімо, у Сумському державному педагогічному університеті складає трохи більше чотирьох тисяч.

Демократичною визнано й систему стимулювання педагогічної праці в СумДУ. Йдеться про грошові винагороди, матеріальну допомогу, преміювання. Так, минулого року на ці потреби спрямовано понад п'ять мільйонів гривень, а на одного працівника на рік – більше двох з половиною тисяч гривень. Для порівняння, в СумДПУ – по 470 грн. Така статистика засвідчує про спільну роботу керівництва та профкому нашого університету, спрямовану на реалізацію положень законодавства про освіту.

Лише в СумДУ використовується можливість для встановлення за рахунок спеціального фонду надбавок за складність і напруженість роботи. Зокрема, завідувачам кафедр така надбавка виплачується у розмірі 15 %.

Профком співпрацює з керівництвом університету в плані розподілу навчального навантаження викладацькому складу кафедр. За погодженням з профкомом затверджено положення про диференціацію навантаження залежно від навчальних дисциплін, наявності у науково-педагогічних кадрів вчених звань та наукових ступенів. У той же час проблема залишається актуальною, тому що в університеті мінімальний обсяг навантаження, незалежно від посади, складає 750 годин. Причина – неукомплектованість штатними посадами науково-педагогічних працівників. Так, для СумДУ передбачено утримання на 2007–2008 навчальний рік 1125 штатних одиниць науково-педагогічних працівників, фактично працює 642 особи, але цей показник є найвищим серед усіх вищих навчальних закладів області.

У вишах Сумщини збільшення числа студентів не супроводжується зростанням аудиторного фонду, площі бібліотек, гуртожитків, інших навчальних приміщень. Винятком є наш університет, цього року навчальні площі збільшено майже на тридцять тисяч квадратних метрів.

Відзначено й роботу студентського профкому, який охоплює понад 60 відсотків студентства й бере участь у плануванні та розподіленні коштів стипендіального фонду, контролює своєчасність виплати стипендії. За його участю розглядаються пропозиції щодо кандидатур на призначення іменних стипендій. Показником успішної роботи студпрофкому СумДУ є найкраща забезпеченість місцями у гуртожитках – майже 80 %, тоді як, скажімо, у СумДПУ – трохи більше 50 %. Профкоми беруть участь у розподіленні місць у гуртожитках, що сприяє більш оптимальному підходу до задоволення потреби, визначенні розміру оплати за проживання, контролюють стан житлово-побутових умов студентів та працівників університету.

Найкращим також визнано інформаційне забезпечення, гласність виконуваної профспілковими організаціями роботи через власний сайт, електронну пошту в СумДУ, стенди профкому і, звичайно ж, публікації в газеті «Резонанс».

■ НЕПЕРЕСІЧНІ ПОДІЇ

ЧИ СТАНЕ СУМЩИНА ЕКОПОЛІСОМ?

Саме на таке запитання спробували відповісти нещодавно в Сумському прес-клубі.

Виступали фахівці з екологічної справи: Леонід Мельник – доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри економіки СумДУ, директор Інституту економіки розвитку МОН і НАНУ; В'ячеслав Черненко – начальник держуправління охорони природного середовища в Сумській області; Олександр Сітак – начальник головуправління економіки Сумської облдержадміністрації.

За словами Л. Мельника, сьогодні одна з найнагальніших проблем – проблема стійкого розвитку, яка вимагає негайного вирішення економічних, соціальних і екологічних завдань на кожній окремій території за принципом «Думай глобально, дій локально!». Питання екологічного характеру є найбільш доцільними у його вирішенні, чому сприятиме й створення Екополісу, тобто науково-виробничо-освітнього комплексу, що функціонує для виготовлення й реалізації товарів екологічного призначення. Створення Екополісу сприятиме також підсиленню в суб'єктів господарювання мотивації досягнення екологічних цілей і, звичайно, одержанню прибутків за рахунок продажу еко-товарів.

Сумщина дійсно має передумови для створення Екополісу, підтвердив В'ячеслав Черненко, додавши, що область є найбільш екологічно чистим регіоном у державі, має великий природний потенціал, наділений значними екологічними ресурсами. Так, унікальною природною територією не лише нашої області, а й держави є Михайлівська цілина – відділення Українського степового заповідника.

Олександр Сітак, у свою чергу, зазначив, що створення Екополісу відкриває великі можливості для розвитку економіки області, вирішення народногосподарських завдань, виробництва конкурентоспроможної продукції, збільшення експортного потенціалу регіону та створення додаткових робочих місць.

Ангеліна МЕЛЕШКО,
група ЖТ—71.

ЯКИЙ ВІН, НАВЧАЛЬНИЙ ПРОЦЕС?!

Напередодні Дня студента в актовій залі СумДУ відбулася конференція з промовистою назвою «Навчальний процес очима студентів». Ще задовго до неї представники студентського ректорату метушилися в пошуках цінної для них інформації, провели опитування студентів щодо проблем навчального процесу в нашому університеті, у холах головного та центрального корпусів висіли плакати, на яких анонімно можна було висвітлити власну думку щодо згаданих проблем. Після цього члени студентського ректорату й окреслили коло питань, в межах якого підготували свої виступи.

Формат конференції дещо нагадував громадські слухання. Спочатку виступи доповідачів, запитання до них та президії (у складі ведучої Є.Саєнко, студентського ректора А.Савочки, голови студпрофкому Г. Яковлєвої, першого проректора В.Д.Карпуші та ректора СумДУ А.В. Васильєва), а потім – відповіді. Присутні з особливою увагою вислуховували відповіді представників дорослого ректорату.

Перший, ніби провідний виступ, стосувався Болонської системи, точніше не самої системи, а проблем її впровадження в нашому університеті. Як виявилося, проблема ця хвилює не тільки студентів, а й професорсько-викладацький склад. Існують предмети, які «не вписуються» в Болонську систему (наприклад нарисна геометрія на інженерному факультеті). Невдоволення викликало й скорочення годин лекцій з деяких дисциплін. Але, виступивши з цього приводу, ректор СумДУ запевнив, що скільки б не давалося годин викладачеві на читання курсу лекцій, їх все одно виявиться недостатньо. Завдання викладачів – дати, профільтрувавши інформацію, лише певні ази своєї дисципліни й привчити студента самостійно навчатися упродовж усього життя, оскільки наука не стоїть на місці, й чим далі, тим більше потрібно буде часу на викладання, а відтак студентству треба набувати навичок самостійної роботи.

Ще одна втрата, що пов'язана з упровадженням Болонської системи, – скорочення або взагалі відсутність практики. З цією проблемою вже зараз зіткнулися студенти Медичного інституту СумДУ, про що йшлося в доповіді одного з їхніх представників. Усвідомлюючи відповідальність своєї професії, вони розуміють, як важливе на даному етапі спілкування з хворими, а Болонська система «благополучно» звільняє їх від цього, і лише деякі «відчайдухи», повністю віддані своєму майбутньому фахові, самостійно йдуть улітку на практику. У відповідь доповідачеві керівництво інституту обіцяло прийняти це до уваги, але пообіцяти гідну практику в цьому навчальному році своїм студентам не змогло.

Піднімалося також питання розкладу занять та екзаменів, а саме того, щоб студенти могли певним чином впливати на складання хоч першого, хоч другого. Ще одне питання в цьому ж аспекті – військовий день на старших курсах (охочих відвідувати заняття військовій кафедрі стало набагато менше, а розклад залишився той самий). Студенти висловили побажання перенести такі заняття на п'ятницю та суботу, оскільки багато іногородніх не можуть поїхати додому – у зв'язку з «військовим днем» мають усього один вихідний.

На це ректор відповів приблизно так: «Хто сказав, що навчання в СумДУ п'ятиденне? У нас – шестиденка. І якщо в один із днів не поставлено жодної пари, оскільки, в ідеалі, він передбачає самостійне навчання студента і не важливо де: на індивідуальній консультації у викладача, у читальній залі бібліотеки чи вдома – цей день відведено для навчання!»

Давно відома всім (і не тільки теоретично) банальна істина про те, що «голодний студент – злий студент!» Тому навчальний процес не можна було не пов'язати з процесом харчування. Тож заговорили на конференції й про ціни та якість продуктів у студентському кафе «Мандарин», а також про функціонування буфетів у суботу. Щодо суботньої проблеми, то дуже неохоче ректор погодився на те, щоб дати випробувальний термін для роботи буфетів у останній робочий день тижня. Аргументував це тим, що вже якось просили поновити роботу буфету в гуртожитку № 3, а в підсумку він там виявився не таким уже й потрібним. Тож Анатолій Васильович вважає, що така ж доля чекає і на «суботні» буфети в університеті, Та, попри це, погодився! Тож декілька тижнів поспіль, окрім кафе «Мандарин», у суботу працюватиме ще й буфет у Ц-корпусі. Якщо його робота себе виправдає, то працюватиме він постійно.

У ході конференції стало зрозуміло – чим більше питань розглядається, тим більше на їх ґрунті з'являється нових. Тож учасники висловили думку, що робота в цьому напрямку має продовжуватися і, швидше за все, ця зустріч не стане останньою.

Вікторія ЄВТУШЕНКО,
група ЖТ–61.

■ ГРОМАДСЬКА ДУМКА

КОМП'ЮТЕРИ І МИ

У СумДУ проведено анкетування щодо впровадження комп'ютерних та дистанційних засобів навчання. Свою точку зору висловили викладачі, студенти та керівники різних підрозділів. Опитування показало, що переважна більшість студентів (65 %) мають безпосередній доступ до комп'ютерної техніки, близько 9 % планує використовувати комп'ютер у найближчому майбутньому. І лише кожен десятий студент використовує електронні версії навчально-методичної літератури.

Позитивну оцінку системі дистанційного навчання дають викладачі. У повсякденній практиці комп'ютер використовують 89 % опитаних, майже всі з них мають постійний доступ до Інтернету, більше половини в тій чи іншій формі мали справу з технологіями дистанційного навчання. Ті, хто не працює за сучасними технологіями, причинами цього називають відсутність бажання використовувати дану систему навчання або недостатні комп'ютерні навички.

Усі без винятку опитані менеджери СумДУ користуються у процесі роботи комп'ютером: 38 відсотків керівників підрозділів працювали в системі дистанційного навчання як викладачі; 22 % – як розробники курсів; 11 % – як організатори. Більшість менеджерів зазначила, що комп'ютерні та дистанційні засоби допомагають у самостійній роботі студентів отримувати нові знання. Лише 8 % з них переконані, що ці технології – справа майбутнього, оскільки зараз вони не досить ефективні, але тенденцію їх розвитку визнали позитивною.

Ліна П'ЯТНИЦЯ,
група ЖТ–41.

■ У МАШКОЛЕДЖІ СУМДУ

ЗУСТРІЧАЙТЕ – ЦЕ МИ!

Таку назву має традиційний конкурс для першокурсників , що відбувся наприкінці жовтня у приміщенні актової зали машинобудівного коледжу СумДУ. На пальму першості цього року претендували всі спеціальності, крім «Обробка чорних та кольорових металів». Журі на чолі з Г. Біловодською було на що подивитися та про що посперечатися. Першокурсники проявляли свої здібності у танцювальних, вокальних та гумористичних номерах. Майже всі учасники зривали шквал оплесків, боротьба ставала все більш і більш запеклою. Щоправда, дійство переривали іноді вигуки типу: «Гей, звукооператоре, це не наша мінусовка», «Що ти вмикаєш? нам не потрібна музика», «А де поділися два мікрофони?» і т.п. Незважаючи на технічні проблеми, концерт підійшов до логічного завершення.

Поки журі визначало переможців, учасники за лаштунками активно нервували, а глядачі потроху зникали в невідомому напрямку. І нарешті… Настає ідеальна тиша, в якій звучить, що перше місце вибороли представники спеціальності «Інформатика»… І все… Куди поділи друге, третє місця, а заразом і почесні нагороди – й досі нікому не відомо… Що ж, принаймні оригінально.

Олена КРУПЧАН,
група 413-ВС.

«СПРАВУ ВЕДУТЬ…»

У нашій області працює розвідка! І неабияка… Її очолив Державний комітет фінансового моніторингу України. Тепер охочим збагатитися шляхом «відмивання» коштів та фінансувати тероризм доведеться начуватися, адже покарання буде суворим – конфіскація майна й позбавлення волі.

Про це розповіли Анатолій Куренсков – начальник Сумського регіонального відділу Держфінмоніторингу України та гість із столиці – заступник голови Держфінмоніторингу Станіслав Клюшке. Як виявилося, причин для контролю за фінансовими операціями достатньо. І не лише на державному, а й на регіональному рівнях. Тільки за останній рік з обласного бюджету Сумщини «відмито» близько 9,92 млн гривень!

На запитання, чим є нова «розвідорганізація», Станіслав Клюшке відповів: «Наш комітет ні правоохоронний, ні контролюючий орган. Його успіх забезпечує те, що взаємодіє з фінансовими та правоохоронними секторами. Робота відбувається наступним чином: організація отримує від фінансових посередників (наприклад, банків) інформацію про підозрілі фінансові операції, які, відповідно до законодавства, підлягають обов'язковому фінансовому моніторингу. Його й здійснюємо. Далі ж, при виявленні легалізації доходів чи фінансуванні тероризму, справа передається до суду. За таким ланцюгом здійснюється «розвідка».

Якщо розглядати основні напрямки діяльності регіональних відділів комітету Держфінмоніторингу України, зазначив у свою чергу А. Куренсков, то їх основне завдання полягає у супроводі направлених до правоохоронних органів узагальнюючих матеріалів; формуванні реєстрів суб'єктів первинного фінансового моніторингу у регіоні, налагодженні взаємодії з підрозділами влади. З'ясувалося, що минулого року правоохоронними органами розглядалося 6 узагальнених матеріалів, переданих саме Сумським відділом комітету Держфінмоніторингу. З них один розглядався генеральною прокуратурою, два – Державною податковою адміністрацією, три – Міністерством внутрішніх справ України.

Оперативність та продуктивність розвідорганізації України з кожним роком підвищується. Так, уже зараз, лише за один день, до комітету надходить близько 3 тисяч повідомлень з усіх куточків країни. Варто зазначити, що минулого року комітет направив до правоохоронних органів 446 матеріалів – сума можливих «відмитих» коштів сягає близько 47 млн. гривень (!). За результатами перевірок розслідували 163 кримінальні справи, 8 з яких направлено до суду.

Любов БОЙКО,
група ЖТ–52.

ПОШУК СЕРЦЯ

До Сум приїжджала знімальна група телепрограми «Жди меня. Украина». Це грандіозний проект, що дає можливість поспівчувати іншим людям та історії держав. Природний драматизм, тонка лірика та художня переконливість визначають її всенародне визнання та неймовірний вплив на аудиторію, підтверджений багатомільйонними відгуками в Росії та інших країнах. Програма «Жди меня» допомагає людям знайти одне одного.

«Добрий вечір, Москва! Добрий вечір, Україно! Як бачите, ми сьогодні не на Київському вокзалі, а на Театральній площі міста Суми» — такими словами Анатолій Бондаренко розпочав чергову телевізійну пограму «Жди меня. Украина». Приємно, що знімальна група пошукової програми розпочала тур містами України саме з наших Сум. Приїхали, як-то кажуть, «не з порожніми руками», привезли два сюрпризи. Перший — допомогли вчительці Анні Федорівні знайти свою студентську подругу Лесю. Знайшли — аж у сонячній Італії. На знімальному майданчику Анна Федорівна отримала листа від Лесі зі зворотньою адресою. Другий — коли Миколку всиновили в 1993 році, то він знав, що в нього є ще братик та сестричка. З ними й зустрівся на Театральній площі, а крім них, побачив і свою маму...

Загалом там зібралося чимало сумчан та жителів області. П'ятнадцять із них розшукували своїх рідних та близьких. Ми ж спостерігали за телевізійним дійством не тільки як пересічні глядачі, а й як майбутні журналісти. Тож, природно, поцікавилися, як потрапив на роль ведучого такої популярної програми Анатолій Бондаренко.

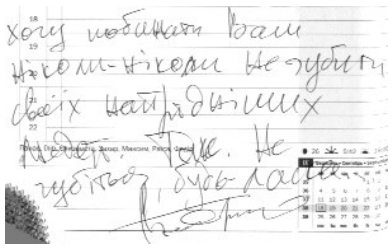

З'ясувалося — випадково. Йому, тоді ще редактору музичної програми, запропонували написати текст для проходження кастингу, який був довготривалим. Одного разу прийшло мало людей і йому доручили начитати текст. Москва вибрала саме його. За словами українського ведучого, щотижня до них натдходить близько тисячі заявок. «Трапляються такі ситуації, що й у самого сльози з'являються на очах...» — зізнається Анатолій.

У 2007 році професіоналізм пошукової програми «Жди меня. Украина» був відзначений премією «Телезірка. Найкраща соціальна програма».

До речі, якщо ви втратили рідних в Україні, дзвоніть: (044) 495-24-88. А якщо шукаєте когось за кордоном — (495)937 99 92.

Інна БИТЮК,
група ЖТ-52.

НА ФОТО:
під час запису програми.
Фото **Наталії ГОНЧАРУК.**

О СПИДЕ И НЕ ТОЛЬКО

Во все времена человечество постоянно чего-то боялось. Страхи эти периодически меняли формы, но смысл оставался тот же: вот придет-наступит Нечто и всему конец. «Нечто» в силу развития из поколения в поколение фантазии, технического прогресса или просто от скуки (неинтересно же веками бояться одного и того же!) попеременно становилось то пришествием инопланетян, то всемирным потопом, то встречей с метеоритом, то атомным апокалипсисом... Но пальму первенства в этом списке фобий уверенно держит панический страх перед эпидемией какой-то сложной и ужасно коварной болезни. Конечно, опасения не беспочвенны: история знает немало примеров, когда вымирали целые города. Сегодня самой страшной болезнью человечество считает СПИД.

Синдром приобретенного иммунодефицита — едва ли не самая «популярная» болезнь. Эстрадные звезды борются с ней больше, чем с наркотикам, реклама тоже никак не дает забыть о том, что «цілий, тому що з резинкою», в теленовостях дикторы со скорбными лицами не устают повторять, что «СПИД шагает по планете», и тут же добавляют, что для борьбы с ним открылся очередной фонд (почти фронт), даже появился день Международной борьбы со СПИДом, а в Украине ей был посвящен целый год. Бороться с этой болезнью и не побеждать стало даже модно. А почему бы и нет — под шумок, глядишь, и удастся присосаться к очередному фонду, точнее к его финансам. Это уж как повезет. СПИД, увы, далеко не первая общечеловеческая беда, на которой пытаются наживаться.

По официальным данным, сейчас в Украине проживает около ста тысяч людей с диагнозом ВИЧ. За каждым именем в этом списке — ужасная драма. Впрочем, кроме СПИДа, существует еще огромное количество болезней, не менее опасных, на борьбу с которыми выделяется гораздо меньше средств, а самое главное, внимания. Однако, чтобы по-настоящему бороться с ними, а особенно с их последствиями, не обязательно быть телезвездой или носить футболки с надписью «Я против ВИЧ». Нужно просто помогать ближнему, если он в твоей помощи нуждается, и делать это от души, а не потому, что так подсказывает реклама.

Даша ЧЕРНОВА,
група ЖТ-62.

Я МОЖУ ВСЕ

Нещодавно в актовій залі СумДУ відбувся молодіжний форум із оптимістичною назвою «Я можу все». Головний організатор – молодіжна організація ФРІ. Ні, це не картопля, як дехто з присутніх сподівався, а Фундація Регіональних Ініціатив.

Урочисте відкриття, призначене на десяту ранку, відбулося без затримок, що викликало невеличке здивування та багато позитивних емоцій. Сам форум важко назвати численним – на момент відкриття зареєструвалося 53 учасники та з'явилося ще з десяток спостерігачів. Кожному видали програму, де чітко давалося зрозуміти, що при бажанні увесь суботній день можна провести тут: окрім роботи в комітетах, планувалася й святкова дискотека.

Пленарне засідання розпочалося з гімну та ненав'язливого слайд-шоу, лейтмотивом якого стало зрозуміле послання до аудиторії «Громадські організації – is cool». Крім гімну, програма передбачала виступ шановної президії, до складу якої входили: голова управління освіти Микола Кошовий, заступник голови сумського прес-клубу Олексій Захарченко та голова Сумського регіонального відділу ФРІ Олександр Солонтай. Усі троє висловили думку, що молодіжні громадські організації є дуже важливим фактором розвитку суспільства.

Микола Кошовий, наприклад, згадав час, коли був членом піонерської організації, при цьому зазначив, що її недоліком була одновекторна партійна спрямованість, і як добре, що зараз молодь для вступу може обирати аполітичні організації. З ним погодився Олександр Захарченко, який згадав славнозвісні часи сумського варіанту «об'єднання ВНЗ» і висловив свій погляд на ті події: «У студентів не було жодної підтримки, жодних козирів, окрім одного-єдиного – інформаційної гласності. Але саме це і показало, як важливо вдало її використати». Найкрасномовнішим виявився Олександр Солонтай, який продовжив тему «об'єднання» й зазначив, що саме молодь стала рушійною силою революційних подій 2004 року. А ще – виразив радість з того приводу, що основною аудиторію форуму стали студенти перших-других курсів і навіть школярі.

Пленарне засідання закінчилося. Далі за розкладом – робота в чотирьох комітетах, де розглядали стратегічні орієнтири розвитку сучасних молодіжних організацій, роль органів студентського самоврядування в інтеграційних процесах в Україні, лідерство як фактор суспільного розвитку тощо. Завершальною стадією конференції стала презентація вибраних проектів. До речі, переважна більшість присутніх виявила бажання піти саме в комітет «Лідерство». Чим не інформація для роздумів?

Даша ЧЕРНОВА,
група ЖТ-62.

НАРЕШТІ!

У головному корпусі СумДУ розпочалися роботи з демонтажу-монтажу ліфтового обладнання. За словами заступника проректора з АХЧ А. В. Калінінського, термін експлуатації ліфтів у Г-корпусі закінчується цього року, два з них відповідають нормам і, за рішенням відповідної експертної комісії, можуть прослужити ще рік. Стан двох інших значно гірший, їх і планують замінити до кінця цього року.

Нові ліфти вітчизняного виробництва будуть відрізнятися лише новим, більш сучасним дизайном і зможуть прослужити щонайменше 25 років. Такого роду оновлення обійдеться університету в 600 тисяч гривень.

До кінця 2008 року прланується замінити решту обладнання в головному корпусі. А в наступні роки – оновити ліфти в гуртожитках.

Лілія МОСТІПАН,
група ЖТ-62.

Осіння рапсодія

Літературна вітальня СумДУ гостинно розчинила двері для студентів гуманітарного факультету. Почали літературно-музичний вечір «Осіння рапсодія» члени літературної студії Т. Твердохліб, Р. Домарацька, В. Євтушенко. Прозвучали вірші Буніна, Єсеніна, Пушкіна. А продовжили програму вечора учасники краєзнавчого гуртка «Краяни» С. Березова, Я. Шевцова, О. Жук, які відтворили картинку осіннього ярмарку, де пропонувалися присутнім і бараболя, і квасоля, і цибулька з часничком, і огірочки з перчиком і помідорами, соковиті груші та ароматні червонобокі яблука, кримський виноград та сумська калина. Студент-гуморист Юрій Піддубний (улюбленець публіки) прочитав кілька гуморесок Павла Глазового, чим доповнив жартівливу атмосферу ярмарку. А ще там було представлено декілька вишуканих ікебан, виготовлених членами гуртка «Дарина» (керівник С. Недбай). Апогеєм програми вечора став конкурс «Осіння відгадайка», який майстерно провели господиня літературної вітальні А. Крекшина та наша часта гостя — композитор і виконавиця музичних творів, концертмейстер театру ім. Щепкіна Л. Демченко. Студенти прослухали твори композиторів-класиків, пісні в стилі «ретро» та з відомих кінофільмів і мультиків.

Завершився ярмарок рекламою пиріжків, які випікає студентська їдальня, частуванням цими пахучими виробами і врученням солодких призів учасникам вечора. Заключним моментом стала популярна пісня «Листья желтые» у виконанні всіх присутніх під акомпанемент Людмили Демченко.

НА ФОТО: під час проведення свята.

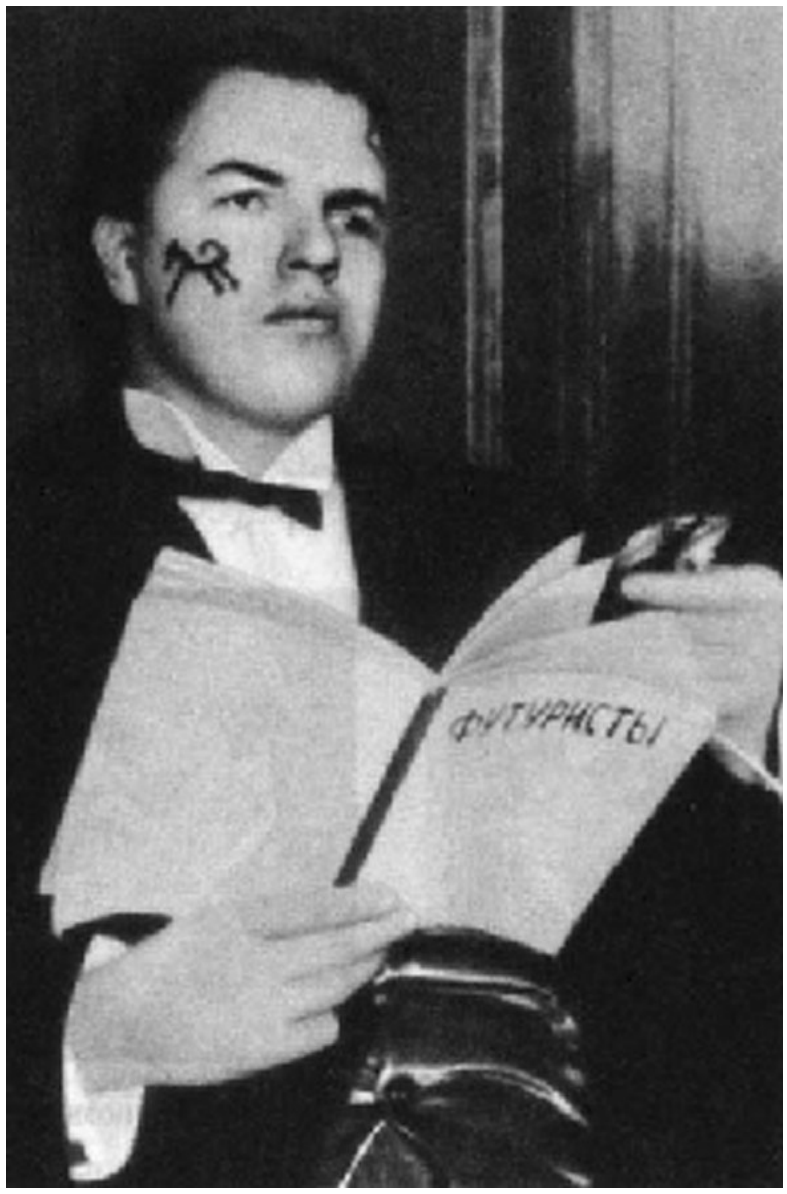

УРОДЖЕНЕЦЬ УКРАЇНСЬКИХ СТЕПІВ

Давид Бурлюк – видатний художник, поет, публіцист – народився на хуторі Семиротівка, неподалік від села Рябушки Лебединського району. Був старшим братом із талановитої родини Бурлюків (два брати і три сестри). Хата, в якій з'явився на світ «син степів», стояла на високому пагорбі, над ставком. «...Хлопчик народився ... Тиша, запах польових квітів і листя гаїв дубових. Пісні селян, що повертаються з полів». У цьому ж автобіографічному нарисі («Мої предки» 1890-1930) митець говорить про особливі кольори, що панували тоді в природі: «Захід сонця, що переможно торжествує пилом золотим, жовтогарячими, лимонними, червоними відблисками», – які, у подальшому житті, він використовуватиме на паперах та полотнах.

Із Сумами Давида поєднало навчання у 1894 році в Олександрівській чоловічій гімназії (нині Сумська класична гімназія). До від'їзду на постійне мешкання за кордон художник часто відвідував свою малу батьківщину. Пишався і своїм походженням з вільних козаків. У його спогадах є речення, що особливо характеризують митця: «Україна була і залишається моєю батьківщиною. Там лежать кістки моїх предків, вільних козаків, які билися в ім'я слави, сили і свободи. ... Наше вуличне прізвисько – Писарчуки. Ми були писарями Запорізького війська. ... Україна у моїй особі має свого найвірнішого сина».

Професійні здібності майбутній митець отримав у художніх школах Казані, Одеси, Мюнхена, Парижа та Москви. Одна з перших його виставок влаштована у 1904 р. в Херсоні, де експонувалися твори Давида та Людмили Бурлюків (сестри художника, яка навчалася тоді в Петербурзькій Академії мистецтв). У буремні 1905-1906 роки в залах Харківського дворянського зібрання він організував велику виставку на користь голодуючих. Починається бурхливе творче життя. Щороку він експонує свої твори на різноманітних виставках. Деякий час живе в Башкирії.

На початку XX ст. Бурлюк став одним із лідерів мистецького та літературного авангарду, ініціатором створення видавничого товариства «Гілея» у Херсоні, художніх об'єднань «Бубновий валет» і «Ослиний хвіст» у Москві. Організатор виставок та творчих об'єднань: «Ланка» у Києві, «Спілка молоді» у С.-Петербурзі, «Нової генерації» у Харкові. Брав участь у багатьох виставках, де роздавав свої маніфести (на кшталт «Голос імпресіоніста на захист живопису»), що часто-густо отримували обурення від критики та відвідувачів, багато дискутував, писав полемічні статті. А ще він – учасник виставок і член відомих німецьких угруповань «Синій вершник» та «Штурм».

У мистецтві особливо приваблювала Бурлюка дитяча безпосередність, так зване наївне, або примітивне, малярство. Про це свідчить ставлення його й «гілейців» до мистецтва: вважали, що звернення до першоджерел примітиву повинно змінити світогляд особистості. Поряд із глибоким вивченням національної народної творчості художник прагнув оволодіти новітньою живописною культурою Європи – писав натюрморти, портрети, пейзажі, символіко-алегоричні композиції, еклектично (проте з гарним смаком), використовуючи увесь діапазон стилістичних напрямків, які були найбільш актуальні для живопису початку XX ст. Про себе ж писав так: «Мій колір глибоко національний. Жовтогарячі, зелено-жовті, червоні, сині тони б'ють Ніагарами з-під мого пензля». Провідні критики вдало порівнювали його творчість із мистецтвом відомого постмодерніста Ван Гога.

Давид Бурлюк був одним із засновників російського футуризму, автором футуристичного маніфесту «Пощечина общественному вкусу» (1912). Завдяки йому в 1913 році світ видана збірка поезії В. Хлєбнікова. Значний вплив Бурлюка позначився також на становленні творчості видатного російського поета й художника-графіка Володимира Маяковського.

Політичні обставини, прагнення до пізнання нового та влаштування виставок українсько-російських авангардистів змусили невгамовну особистість переїхати в 1920 році спочатку до Японії, а через два роки до США, в Нью-Йорк. Видавав там журнал «Колір і рима », автор книги «Вірші, картини, автобіографія» (1924), мовно-футуристичного маніфесту «Радіостиль» (1926). У 1956 та 1965 роках відвідав СРСР, хотів повернутися на батьківщину, але радянська влада не дозволила. Найбільша колекція творів митця зберігається в Уфі (Башкирія).

На батьківщині перша виставка знаного українця відбулася в 1998 році в Національному художньому музеї (м. Київ). Експонувалися твори не лише з музейних зібрань, а й приватних колекцій. Організована конференція, присвячена творчості видатного митця, в якій взяли активну участь і його земляки.

У Києві презентувалися й твори Д. Бурлюка із Сумського художнього музею – дві акварелі американського періоду «Пейзаж. Штат Нью-Мексико» й «Мері-Роз та її твинси», які надійшли до музею з Московського салона-виставки ще у 80-ті роки минулого століття. На першому аркуші, датованому 1949 роком, - зображення дороги, що йде з нижнього лівого кута композиції по діагоналі вгору, зливаючись із горизонтом вузькою смугою, яка поєднується з горами на другому плані. Начебто суто американський пейзаж, проте нічим не відрізняється від українського степового простору. Художник майстерно передав швидкоплинний рух дороги та хмар, наповнених свіжим сонячним повітрям, тоді як спокійний ритм різнобарвних панорамних гір ніби намагається зупинити цю надзвичайну динаміку. Саме відтворення стрімкого руху як в образотворчому мистецтві, так і в літературі є програмним досягненням футуристів.

Художник використовує свої улюблені синьо-блакитні, жовті й жовтогарячі степові кольори. «Уродженець українських степів, я завжди був сильний здебільшого до горизонтальних форматів», – писав митець. Саме цей панорамний пейзаж тяжіє до його ранньої творчості, тоді як пізні природні мотиви вирізняються вертикальними композиціями: «...останнім часом, певно, під впливом країни хмарочосів, у мене все частіше з'являються вертикальні формати». Одним поглядом, на повні груди, художник охоплює майже увесь простір цього гірського краєвиду. Під чітким підписом латинськими літерами стоять дата і напис: «Нью-Мексико около Хот Спринг».

Другий твір «Мері-Роз та її твинси» не датований і за своїми стилістичними ознаками в стилі неопримітивізму тяжіє до більш раннього часу, однак для Бурлюка головним було відтворення певного завдання у тій манері, що якнайкраще розкривала б зміст твору. З дитячою безпосередністю художник вимальовує своє «оповідання» про молоду матір на прогулянці з немовлятами-близнюками, які лежать на ковдрі, розстеленій прямо на траві, поряд – дитяча коляска. Усе це подано на першому плані. Група зображених розташована фронтально, всі позують і дивляться на художника. Ніщо не порушує звичного, по-американськи демократичного ритму життя. Дія відбувається в південному місті з одноповерховими будинками та пальмами, розташованими на другому плані, а також із дорогою, де їде синя машина, колір якої дещо дисонує. У повітрі – літня спека.

Динаміки та експресії творові надають яскраві жовті та червоно-коричневі кольори, які підсилюються різнобарв'ям зелених відтінків із відчуттям свіжості та прохолоди. Для більшої виразності акварель окреслюється пастеллю. На другому плані привертають увагу і висока біла баня, і білі будинки з синіми дахами, які підкреслюють чистоту й охайність південного американського міста. Художник вдало використовує білий папір, який є еквівалентом денного світла. Бурлюк і художники-авангардисти велике значення приділяли кожному кольору, що, як і в іконописі, мав своє символічне тлумачення.

Американський період творчості художника за обмеженістю інформації дещо випадає з поля зору вітчизняних мистецтвознавців, тому розглядати і порівнювати вищеназвані аркуші з іншими, на жаль, не маємо можливості.

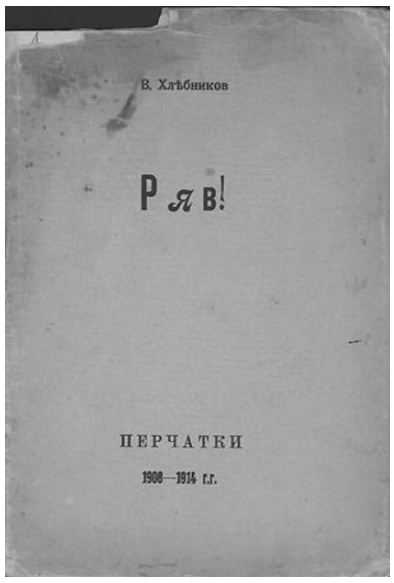

Д. Бурлюк. Обкладинка книжки

Рідні місця Д. Бурлюка.

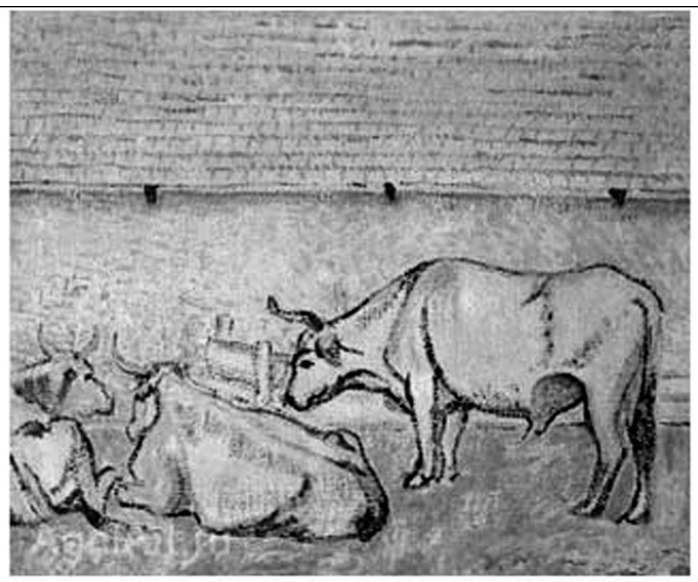

Д. Бурлюк. Воли. Полотно, олія, 1908 р.

Надія ЮРЧЕНКО,
мистецтвознавець.

ВІКТОРІЯ ЄВТУШЕНКО

група ЖТ-61

***

Щось шепоче на вухо весна
Про омріяне тепле літо.
Лід на річці розтопить вона
І проміння розсипле, як жито,

Розігріє замерзлі поля,
Розгойдає засохлу гілку.
Свіжий подих відчує земля,
Вітер візьме до рук сопілку –

Заспіває, неначе джміль,
У танок із березою піде,
І розтане холодна «сіль»,
Бо подітись їй просто ніде.

Зійде сніг, потече, як вино;
Повернеться додому лелека...
Лід на річці розтанув давно,
А на серці – не тане так легко!

***

Ликует ликами лекало.
Оно одно, а нас немало.
Мы мастером одним пошиты,
Все Вани, Пети, Маши, Риты...

Все ходят, дышат и смеются,
Все скачут, бегают, дерутся,
И каждый думает «глобально»,
Сугубо «индивидуально».

Все – вундэркинды, Галилеи,
У каждого свои трофеи.
В науку свою лепту вносят –
Слова неверно произносят.

Стихами ноги вытирают,
Наград в итоге ожидают.
Творят добро с оскалом злобным,
Мир делают себе удобным.

И где же разница меж нами?
Разнимся только именами?
Так обьясните, в чем причина.
Где лик? Где облик? Где личина?

Мы все одной владельцы маски
И с чьей-то опытной подсказки
Все делаем одно и то же,
Не видя, как же мы похожи!.
.
Ликует ликами лекало...
Все хороши! Да лучших мало...

ЮЛІЯ МИКУЛА

група ЖТ-72

***

Простіше, звичайно,
зібгатися каменем,
Й лежати собі на узбіччі,
Щоб не штовхали у натовпі раменом
І не плювали в обличчя,
Змовчати в тверді своїй
легендарній,
Символом стать омертвіння:
«Серце – як камінь»,
– а в нім, як в ливарні,
Сто тисяч градів кипіння!

***

Чим душу надихати може місто
З ручними голубами
й світлофорами?
Мене – нічим, мені у ньому тісно.
Тут все скрипить –
то сміхом, то докорами.
І шурхіт шин, і дяді з дипломатами,
Й синтетико-нарощені дівчата,
І атмосфера димово-брунатова
Мене чомусь не може надихати.
І тільки янголята із морозивом –
Замурзані, в смішних
комбінезончиках,
Рятують від прозової корозії,
Цілують киць
і їздять без талончиків.

***

Я втомлена від серіалу снів,
Болючих снів, ошукуючи гострих,
Я б краще попросила у судів
Призначити мені
всенощний розстріл.
Та ні, о Господи, ну що я говорю?! –
Мені ж потрібно почекати осінь,
Коли я остаточно не згорю,
То хтось, коханий скаже мені:
– Досить.
Цей хтось мене поверне до життя
І створить в нім
позименні проталини...
Мій порятунок, захист,
прикриття! –
То що ж ви, судді,
проти цього алібі?

ОЛЬГА ПАНФІЛОВА

група ЖТ-71

Претензиозная болтовня подростка

Не знаю – зачем,
Не вижу – почему
И много не понимаю.
Не различаю белое и черное,
Теплое и холодное,
Гладкое и шероховатое...
Я стою в начале коридора,
За спиной то, чего не помню,
То, чего не объяснить...
Оно владеет всеми –
Огромное и непонятное,
Существующее помимо сознания,
Помимо этой идиотской техники.
Стены, стены, а сверху падает свет...
Ни одной тени!
Нужно идти, но страшно
услышать звук шагов –
Вдруг эха не будет?
Тишина впивается в тело зубами,
Наслаждаюсь моими страданиями –
Не нужно вникать!
Моя вечеринка в разгаре,
Музыка тарабанит в стены,
Коридор завит серпантином...
Дорогие, я не помню ваших лиц,
Да это и не важно.

Март

Грустная береза спит в густом воздухе.
Трава, как стертая обшивка
на плюшевом кресле.
Ржавый гараж, ржавое небо,
ржавый гвоздь в голове.
Усталость природы
вливается в душу.
Люди ходят – серые привидения
Улыбаются серым мыслям.
Боже, подари мне краски –
Я раскрашу мир своими мечтами.

***

У тебя светлые волосы –
Как хрустящие чешуйки
на луковице,
Когда скользит янтарь солнца.
И светлые глаза –
Спокойные и выпуклые,
Как пуговицы на осеннем пальто.
В октябре погода капризная –
Пальто и расстегивают,
и застегивают –
Пуговицы теряют блеск новизны...
Так и твои глаза!
Ты думаешь,
что слишком много видишь.
Но никогда не смотришь в небо,
Потому что не знаешь, где оно!

***

Идешь и теряешься в воздухе.
Ровно дышишь в лицо.
Асфальт еще не проснулся,
Но выглядит отдохнувшим –
Ему снились голубые цветы
И роса.
Роса – слезы маленьких фей.
Они живут в траве,
Ночью танцуют со светлячками,
Но просыпается
большущий светлячок,
Летит по небу,
А тоненькие зарываются в землю,
И феи плачут...
Солнце высушит их слезы!

НАТАЛКА МЄДНІКОВА

група ЖТ-51

БЕЗГЛУЗДИЙ ЩОДЕННИК

(потік несвідомості)

24 вересня

...яка нудна ніч! набридло писати великі літери, набридли великі ложечки цукру, а ще, дивно, парадоксальновелика вседозволеність, ніби всім наплювати на тебе і на твоє існування, і на плутання тебе ж під ногами цих усіх... в іншому випадку це було б навіть більше ніж гарно, але зараз чогось хочеться напоротися на повне непорозуміння цих телепнів – вилити їм на голови мішок своїх помиїв та розтерти по їхніх пиках позавчоразогнилі яблука, а ще кинути в свій же город пару камінців антиморалі та розбещеності... але розбещувати щось зовсім нікого, хіба що сусідського кота з обгорілими вухами, якого ласкаво звемо Погорєліком, чи може отого пацючка, що жваво гризе шкоринку, ніби «Даблмінт».

...а місяць хтиво стогне у нічній тиші, похитуючись то знизу вгору, то згори вниз, він може там проводити свої оргії безмежну кількість часу, бо ж ходити на роботу – не в його компетенції, та й лекції з практичної стилістики цікавлять його не більше, ніж вибори наступних розкрадачів довіри.

...гіркий «кофє»! виплеснути б чорну гущу комусь перед ноги – то ж найвища винагорода за когось-очікування. І не дивно, що сьогодні саме «ти» став обранцем гидкої субстанції, що заляпала твої штани й підмочила трошки репутацію... то нічого... може, й відітреться , чи лишить спогад про мене як найкаповішу твою знайому. ...і чого життя таке нудне? трохи «чилі» йому б не завадило...

25 верес...

...у голові пульсує гарячий згусток болю, перемішаного з думками, такий собі больовий мікс. не хочеться ні чути, ні споглядати, та й взагалі б непогано відмовитись від будь-яких відчуттів. Баси б'ють по вухах, та це зовсім не дратує, а лише спонукає до повного віддання ритму – на тиждень, рік, на сьогодні-завтра в слизькі обійми...назавжди, бути в них, відчувати, як у кожній клітині тебе струмує отой шалений ритм, музика і більш нічого... ти й вона сплелись тілами, ніби найпалкіші коханці, б'єтесь у конвульсіях, розпластуючись на підлозі ... і жити , лише щоб він перебував у мені... він... той ритм...

мозок закипає від кількості кави – аромат, який не замінить жоден чай...жодна аптечна бормотуха з тих, що пропонується любителям здорового способу життя... а нащо воно, те життя, коли сенсу в ньому немає, коли живеш лише тому, що так роблять усі, а хочеться не так! Жити заради життя – безглуздо, ніби як їсти морозиво тільки тому, що було колись вигадане... хоча життя кожного з нас також хтось грубо вигадав, навіть не запитавши, чи хочемо отієї тяганини по світах, плутанини в гріхах та праведних справах...

27-й вересневий вечір

...ігри, в які ми граємо, не завжди мають Happy End, зазвичай життєвий екран прикрашає напис «GAME OVER».Коли втрачаєш часточку себе (яка банальщина!), то намагаєшся почати все з першого кроку, переоцінити ідеали, поведінку й побудувати наступну браму в оборонній системі своєї душі.. але зачинені віконниці не сприяють свіжості повітря, а тому через деякий час доводиться відчиняти вікна, аби випустити затхлість. і так раз-по-раз, і вже немає сил зачиняти й відчиняти віконниці... так і стоять розчинені навстіж, грюкаючи від поривів вітру...

...коли плюють у душу, то дуже боляче, хоча на вигляд ніхто не здогадається, а якщо й здогадається, то єхидненько посміється... рвана рана ніколи не лікується сама по собі, заживає довго – міліметр за міліметром... бувають безсонні ночі, сум ув очах, нудота, що підступає під саму горлянку, але ніколи сліз...бо жоден (чуєте, жоден!) не заслуговує на них... плакати можна з того, що розбила улюблену чашку, але ніколи через них, через нього... до речі, щодо чашки, та cup, подарована тобою, що її розбила моя сестра, і була першим кроком до zэ эndy. а потім – зламаний браслет... чомусь усі подарунки від нього не мали моєї стійкості. і то добре, що я теж її втратила... бо ж «ти назавжди в моєму серці та думках» – то така фігня, вигадана, аби наробити побільше помилок...

...лямпосвітло заважає, приваблюючи крилатих мошкомонстрів. монотонне гудіння рефриджератора не сприяє ясності думок та оптимізації настрою... дванадцята п'ятдесят, а я й досі не в ліжку, і не тому, що нічим зайнятися, а тому, що мозок занадто швидко продукує думне тісто, з якого намагаюсь виліпити щось для мізків інших сприйнятне.... та говорити мушу сама з собою, наодинці з монстромошками та рефробуркуном.

29, все ще вересень

коло мене нікого, самота. боляче б'ється серце. колись любила зостатись наодинці з думками... а зараз якось не по собі... настрій не затримується більше ніж на десять секунд...чайний пакетик і то не так швидко втрачає форму, хоча по суті нічим від нього не відрізняюсь – хіба тим, що використала себе сама, випила до дна, до останньої краплини, а коли показалось дно, навіть не зітхнула. Хоча варто було б заплакати, та вийшло тільки слабке позіхання від огиди до існування... до цих чашок з кавовою гущею, до запиленого монітора, до розлитих слів та відсутності поряд того, до кого можна було б пригорнутися. І ця одинокість вбиває – морально, фізично, у снах...

2 жовтня

...навіщо *е л і з а*? Бетховен – це круто... коли хочеш, щоб депресія одинокості мала продовження. аромат кориці зовсім не звільняє від вигаданих проблем. Музикальні скриньки завжди напичкані Елізою, сповна... і тут мали б з'явитися свічки, романтика, зізнання у коханні, але ні...тільки *е л і з а*... та ще *м і с я ч н а с о н а т а*, під яку б мали з'явитися сльози, але зчерствілі сльозотоки не пускають морської води.

просто «мунлайт»... *б р є д*... ні, це не росіянізм, просто стан душі... якби була шматочком супутника Землі, не мала б думок, а так маю клопіт думати про всі оті шняжки, що задурюють мізки... та й настрій до всієї цієї галіматії не має жодного стосунку, просто маю бути я, але мене... вже давно немає... а точніше є ніЯ. і оте ні завжди перемагає Я, навіть під Бетховна. А він класний... Я б так ніколи не змогла. моя справа бути повністю ніМною вночі та Мною вдень, і так щодень... тавтології – моя фішка.

любити море не гріх, гріх ним жити, бо те життє стане таким, як моє, тектиме від берега до берега, плескатиметься в чиїхось руках, а згодом губитиме з ними зв'зок через свою непостійність, і бігтиме кудись, де ще не торкалось лінії суші...І зовсім не того с у ш і, що подається в японських ресторанах... тут мав би трапитися кінець, але на нього не вистачає сил... хто останній у черзі за Богом? азом зі мною. Бога не продають, бо, продавши його – продаєте душу. Та й купити його не можна... Совість не купують...

неділя, 25 листопада 2007 р.

...копіркові люди! Ми зроблені за допомогою копірувального паперу. Повторюємо помилки одне одного, маємо ті ж недоліки... і суттєво нічим не відрізняємось. Хіба тим, що хтось більше, а хтось менше кричить про свою відмінність від натовпу. Але від гучності крику нічого не змінюється... І той, хто дійсно хоча б трохи відмінний від суцільного потоку конвеєролюдей, ніколи не скаже про це вголос... Інакших видно по очах, по тому болю, який є в погляді, по відчуженості від скаженої гонитви за життям та вигаданими людством благами...

ЩО ТАКЕ BODYBUILDING?

З ЧИМ ЙОГО «ЇДЯТЬ» І ЧИ ВАРТО ЙОГО «КУШТУВАТИ»?

Кожному із нас хоч раз у своєму житті доводилося тамувати свій подих від споглядання фігуристих Аполлонів, що зачаровують, вражають виглядом свого тренованого тіла...

Підвищена зацікавленість у спеціальному нарощуванні м'язів виникла ще в кінці XIX століття. Міцна статура вважалась не стільки засобом виживання та самооборони, скільки поверненням до давньогрецького ідеалу – гармонійного розвитку людського тіла. За словником, поняття «bodybuilding» походить з англійської мови й означає «будівництво тіла» шляхом виконання спеціальних фізичних вправ та високоенергетичного харчування з підвищеним вмістом білків.

Я поцікавилася у декількох хлопців та дівчат, для чого взагалі, на їхню думку, займаються культуризмом? Жіноча половина не відзначилася одностайністю думок: одні висловлювали своє скептичне «фе», говорячи, що люди, займаючись цим видом спорту, даремно витрачають час; інші – не мали меж своєму захопленню та позитивному

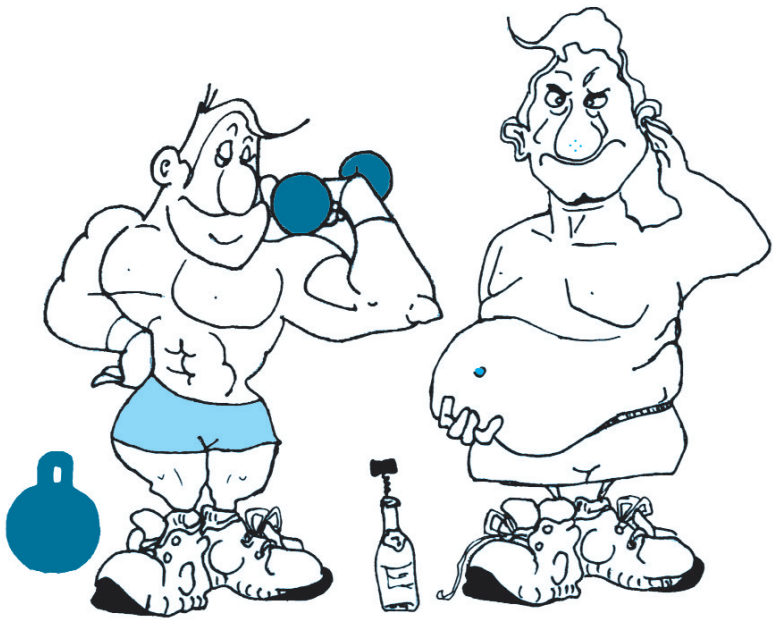

ставлення до бодібілдерів. «Та як не озирнутися на статного та мужнього, коли серце йокає від його вигляду?" – вигукнула одна із опитуваних. Щодо хлопців, то відповіді були однозначними: усі бажають мати відмінну фізичну форму. Модно бути здоровим і з гарним тілом, при цьому невід'ємною стає й увага оточуючих.

Прояснимо деякі аспекти щодо цього «спорту з Олімпу». Слід зазначити, що він один із найдорожчих. Шестиразове (а іноді й більше) харчування виключно натуральними продуктами, що насичені білками та іншими корисними речовинами (без всіляких домішок чи консервантів) витягне неабияку копійку з гаманця. Окрім основного, існує ще й додаткове харчування – розщеплена їжа (протеїни), до складу якої входять вуглеводи, білки та мінімум жиру. Це допоміжний матеріалом для будівництва м'язів. А є додаткове харчування – є й додаткові витрати. Та, з іншого боку, такий раціон неодмінно зміцнить здоров'я та покращить імунітет.

Відвідування тренажерних залів також не безкоштовне. А от наполегливість, терпіння, й силу волі, необхідні для занять культуризмом, за купюри придбати неможливо. Постійний режим харчування й тренувань, який з плином днів і тижнів переростає у цілісну систему, є затратним не тільки матеріально, а й духовно. Адже ні на що інше вільного часу не залишиться.

Слід зазначити ще один фактор, який завжди супроводжуватиме культуризм та інші види спорту. Це – стероїди. Не всі вживають їх і це не є обов'язковим, але багато хто вдається до їх використання. Стероїд – чоловічий гормон, створений синтетичним шляхом. Деякі спортсмени, особливо професіонали, систематично (час прийому може варіювати) вживають його у вигляді пігулок чи уколів. Цей засіб надає допоміжних сил, витривалості, прискорює обмін речовин, сприяє виробленню додаткових гормонів (тестостеронів) та є своєрідним «жироспалювачем», що, у свою чергу, удосконалює ефективність тренувань. На перший погляд – зовсім невинний препарат, але якщо ширше відкрити завісу, то побачимо: існує велика ймовірність того, що організм відмовиться самостійно виробляти особистий чоловічий гормон, а це може призвести до пониження потенції та порушення роботи деяких органів, зокрема печінки. Виходить, що стероїди небезпечні, але й без них стати Шварцнеггером неможливо. Для простої ж підтримки здорового духу та форми тіла стероїди взагалі непотрібні.

Безумовно, у кожного є право на особистий вибір, на власне розуміння сенсу життя. Я спробувала розібратися з «bodybuilding»-ом для себе, але вирішила поділитися з іншими. Хочеться вірити, що недаремно!

Людмила РОМЕНСЬКА,
група ЖТ-62
Малюнок **Ірини ІВАЩЕНКО.**

■ ОБЩАГА

СТОИТ ЗАДУМАТЬСЯ

Трагическим стал один из октябрьских вечеров для Виталия, 18-летнего студента педагогического университета им. А. С. Макаренко. Вечером под окном общежития № 4 на ул. Роменской было обнаружено его тело. Мы не смогли остаться равнодушными к такому происшествию и попытались выяснить причину трагедии. Как сообщил помощник начальника Сумского горотдела милиции Владимир Кузьменко, главная версия – самоубийство. В тот вечер Виталий и его друзья пили чай на 9-ом этаже общежития. Никто не заметил ничего необычного в его поведении. Странная история. Так же не бывает, чтобы ни с того ни с сего происходило подобное.

В этом же университете учится старший брат погибшего первокурсника. Узнав о происшедшем, он долго не мог прийти в себя. Милиция несколько раз пыталась с ним поговорить, но выяснить ничего не удалось. Он сказал только, что его брат встречался с девушкой, но их отношения не были настолько серьезны, чтобы ссора могла стать причиной самоубийства.

Некоторые студенты из педуниверситета говорили, будто бы в комнате погибшего найдена предсмертная записка, в которой он писал, что надоело жить и учиться, а также просил прощения у родителей. Но это всего лишь слухи.

Существует также версия, что Виталию кто-то «помог». Милиция не исключает и такого поворота событий, ведется расследование. Узнать что-то более существенное, не удалось. Работники университета делают вид, что ничего не произошло, и отказываются отвечать на вопросы журналистов. Впрочем, какой бы ни была причина случившегося, стоит задуматься, какая узкая грань отделяет иного каждого из нас от непоправимого, всегда ли мы помним о возможных последствиях разного рода «чаепитий» на верхних, да и нижних этажах студенческого общежития...

Ярослава НИКОЛАЕНКО,
Марина ДЬЯЧКОВА,
група ЖТ-61.

КОРУПЦІЯ – МОНСТР, ЯКОГО МИ ГОДУЄМО.

ПОСАДИМО ЙОГО НА ГОЛОДНИЙ ПАЙОК?

Свого часу довелося спілкуватися зі старшокласниками Краснопільської школи Сумщини. Говорили про корупцію. Слово ніби й «на слуху», а водночас – поясни, що це? Коли ж мова зайшла про майбутній вступ до вишів та як оцінює кожен можливість такого вступу, ситуація прояснилася. Адже поняття «корупціонер», як ми з'ясували, поєднує в собі й поняття «хабарник». Тоді юні красноспільці, за моєю пропозицією, й написали такому собі узагальненому корупціонеру листи. Ось кілька цитат із тих творів.

«Якщо людина бере хабарі, вона не має права займати в суспільстві те місце, яке займає. Бо саме через таких людей руйнуються наше суспільство, наша країна, наше життя. Адже як можна жити щасливо й цікаво, коли в державі панують неправда, здирництво, хабарництво? Тому багато людей і тікають з України. Вони просто розуміють, що боротися марно, адже всі хабарники – представники влади... Я думаю, що коли ви взяли хабара, ви вже злочинець...», «Набридло жити в суспільстві, де нічого не варте людське життя й усе вирішують гроші. Звичайно, цей лист – лише кілька крапель чорнила на білому папері, і ви його не прочитаєте. А так хочеться, щоб хтось справді сказав усе, що він думає, в очі бюрократам...»

Сьогодні ті старшокласники вже навчаються на останніх курсах, звісно, якщо вступили до вишів. Чи так само вони не сприймають корупцію? Чи змирилися із цим явищем? Чи навчилися використовувати його, вирішуючи свої проблеми? Бо ж хіба секрет, що знання частини студентів набагато нижчі тих коштів, що виділяють на їх навчання батьки? Ні, мова не про великий загал студентів-«платників», а лише про окремий їх сегмент, котрий впевнений: якщо заплачено – чого вчитися? Будь-який студентський «хвіст» можна залагодити – не вивчивши, а заплативши! Мова не йде про СумДУ, немає правових підстав говорити так саме про наш університет. Мова про явище, яке існує в державі загалом і в українській освіті зокрема.

Нині в країні діє програма «Сприяння активній участі громадян у протидії корупції в Україні». Опитування про стан корупції в нашій державі, ініційоване названим проектом, засвідчило: у Сумській області лише 17 відсотків громадян готові протистояти корупції. В інших областях таких людей на порядок більше. На Сумщині хабарі на вимогу дають практично стільки ж людей, скільки й добровільно. У деяких інших областях співвідношення становить два до одного. І ще – у нашій області, на відміну від деяких інших, молодь у переважній більшості своїй не виявила готовності боротися з цим лихом.

Між тим, корупція стосується всіх і кожного, навіть якщо не помічаємо чи не знаємо цього. Начальник, який оформляє тендер на користь фірми, де числиться директором його дружина. Міліціонер, який закриває очі на порушення, якщо у права водія вчасно вкладена купюра. Роботодавець, який бере на роботу хай і некваліфікованого племінника свого кума, а не людину зі знаннями та досвідом, але «без блату». Суддя, який закриває очі на очевидне й приймає рішення на користь того, хто прийшов від «потрібних людей». Чиновник, який не видасть необхідного дозволу, поки не відчує під пальцями непорожнього конверта... Ці ситуації – і з життя ваших батьків, і, на жаль, з майбутнього. Але хіба ж не самі громадяни України підгодовують монстра на ім'я Корупція, в надії, що він їх, тобто нас, не проковтне? Але чи не даремні такі надії?

Марно сподіватися, що корупцію можна побороти цілком і повністю. Людина – істота слабка, і якщо є на світі спокуси – влади, кумівства, підкупу... – хтось та спокуситься. Але це має стати винятком. У нас це – правило.

Сьогодні уряд України, бажаючи вступити до міжнародних спільнот, задекларував, що буде долати корупцію у таких сферах: суди, система надання державних послуг та етика в органах влади, регуляторні норми та процедури, вища школа. Завдання проекту «Гідна Україна» — проконтролювати, як реально виконується обіцяне. І зробити це може саме громадськість. Як? Цього треба навчитися. Тому в Україні створено дев'ять Регіональних ресурсно-інформаційних центрів проекту. Є такий і в Сумах – на базі обласного прес-клубу. Він працює для Полтавської, Харківської та Сумської областей. Завдання його – поширювати інформацію про дію проекту, його дослідження та грантові конкурси, що проводяться для громадських організацій та ЗМІ. А ще – проводити навчання для громадський організацій.

Студентам пропонуємо участь у конкурсі на кращі антикорупційні есе за темою «Корупція в Україні: чому я проти» й плакат за темою «Корупція – зло, що роз'їдає суспільство». Про подальші конкурси та заходи, а також участь у них можна дізнатися з наших оголошень, за телефоном (0542) 65-07-99, звернувшись на електронну адресу sumpk@ukr.net або ж на сайті прес-клубу sumy.cure.org.ua

Алла ФЕДОРИНА,
голова Сумського обласного прес-клубу.
Малюнок
Ірини ІВАЩЕНКО,
група ЖТ-62.

УДОМА Й СТІНИ ДОПОМАГАЮТЬ

Чергові поєдинки в чемпіонаті й Кубку України провів «Універ–Автомар». Волею календаря уже втретє за п'ять турів першості команда здійснила вояж до Львова, де вдруге зазнала поразки. Вперше 1:4 – від «TVD». Цього разу в ролі кривдника виступив дебютант вищої ліги «Кардинал». Ця поразка (з рахунком 2:1) поставила досить багато запитань щодо якості гри команди та майстерності окремих її гравців. Що це було – банальна недооцінка суперника чи щось, що лежить в іншій площині, невидимій оку простого аналітика? У причинах такої гри й відсутності позитивного результату мають розбиратися керівництво клубу та його тренерський штаб.

Наступний поєдинок «Універ» провів на домашньому паркеті УАБС з дебютантом «вишки» харківським «Локомотивом». З майже однаковою кількістю гольових моментів команди розписали закономірну нічию та поділили очки.

Далі підопічні С. Пєсоцького мали провести зустріч із чемпіоном України та учасником футзальної Ліги чемпіонів – львівською «Енергією», але гру перенесено на кінець року через участь львів'ян у вищезгаданій Лізі. Тому наступний поєдинок «Автомар» провів у рамках 1/16 Кубка України . Наші хлопці

завітали до Алушти, де без особливих проблем забезпечили собі місце в 1/8 фіналу. Рахунок 7:2 повністю відображає все, що відбувалося на майданчику. Стало відомим ім'я наступного суперника «Універу» – львівський «Тайм», перший поєдинок із ним – у Сумах.

А через декілька днів після повернення з Алушти «універівці» вдома проводили досить важливий із турнірної точки зору поєдинок з луганським «ЛТК», також аутсайдером. Матч виправдав сподівання справжніх гурманів гри мільйонів. П'ять забитих м'ячів, десятиметровий у ворота гостей, значна кількість «гірчичників», наднервова та наднапружена кінцівка, невиправдана агресія в діях гравців обох команд, що інколи переходила у відверту грубість. Давно вже сумський глядач не бачив такого. Упродовж усього поєдинку команди почергово володіли ігровою ініціативою та втілювали перевагу в забиті м'ячі. Більше моральних і, головне, фізичних сил виявилося в «Автомара», котрий зміг забити на м'яч більше і, в підсумку, переміг з рахунком 3:2, при цьому останні 5-7 хвилин провисівши на п'яти фолах.

Окремим питанням лишається тема суддівства як усього матчу загалом, так і окремих його епізодів. Тренери та гравці обох команд неодноразово оскаржували рішення лайнсменів, не погоджуючись з їхнім трактуванням того чи іншого ігрового моменту.

Після семи зіграних поєдинків наші хлопці з 9 очками посідають звичне для команди дев'яте місце в турнірній таблиці.

Анатолій КРАВЧЕНКО,
група ЖТ-62.

ЧЕМПІОНСТВО – ЯК ПРИКЛАД

Усі ми хочемо бути здоровими та бадьорими. Для цього й улітку до моря намагаємося гайнути, і до лікаря зайвий раз на огляд біжимо, і свічку у церкві ставимо, а от про спорт згадуємо хіба що коли по телевізору футбол показують.. Забуваємо, де знаходяться спортивні майданчики, тренажерні зали. Мовляв, дитинство пройшло, а з ним разом і фізкультура. А дарма. «Казкова пора» минула, а от життя продовжується, і яке воно щодо здоров'я – залежить від самої людини. Добре, коли її змалку привчили не забувати, що хвороби нападають передусім на тих, хто не хочу дружити зі спортом.

Як відомо, здоровий організм формується ще з дитинства. Саме з метою зміцнення здоров'я нації в рамках програми підтримки фізичного розвитку дітей від ТМ «Біола» пить у групові змагання. Шість кращих команд України вирушать до Києва на «Ігри чемпіонів».

Олена Костевич розповіла учням про свою спортивну кар'єру. Зі

в усіх школах України, яких понад 21 тисяча, проходять Всеукраїнські змагання «Вища шкільна спортивна ліга». За час проведення акції планується залучити до занять спортивною культурою понад 5 млн школярів. Проводитимуть їх спортсмени Асоціації атлетів «Клубу Біола», серед яких спортивна гордість України, олімпійські чемпіони І. Гешко, Л. Блонська, Г. Хлістунова, Д.Халаджи, О. Крикун, О. Костевич, Ю. Нікітін, Ю. Білоног.

До Сум «Вища шкільна спортивна ліга» завітала в жовтні на чолі з переможницею Кубка Світу, рекордсменкою світу й Європи, олімпійською чемпіонкою ігор 2004 року в Афінах Оленою Костевич. Осередком змагань стала Сумська спеціалізована школа №17, яка за 25 років свого існування 23 рази була переможцем шкільної міської спартакіади.

Олімпійська чемпіонка з допомогою вчителів фізичного виховання провела відкритий урок у старшокласників. Разом з ними брала участь у стрибках через скакалку, човниковому бігу, згинанні та розгинанні рук в упорі лежачи, стрибках у довжину з місця, підтягуванні на перекладині та підніманні корпусу з положення лежачи. Такі нормативи входили до комплексу тестування.

Сам же урок проходив невимушено й цікаво. В очах кожного юного спортсмена горів вогник жаги до перемоги. Хлопці та дівчата намагалися показати себе якнайкраще, адже не кожного дня доводиться займатися в одному залі з чемпіонкою та рекордсменкою світового рівня. За підсумками результатів, вісім найсильніших учнів школи сформують команду, яка після відбіркових турів потра-

спортом потоваришувала ще будучи маленькою дівчинкою, коли разом із мамою прийшла до тиру, постріляти для свого задоволення. Це захопило. З того часу не розлучається зі зброєю. «Як і десять років тому, намагаюся досягнути досконалості, залишаюся ідеалісткою, навіть максималісткою. Ні, у школі я не була круглою відмінницею, траплялися й четвірки. Бажання бути найкращою реалізовувала у тирі. Це є рушійною силою й тепер», – відверто розповідала чемпіонка.

Кульмінацією «показового» уроку став майстер-клас від Олени Костевич, яка продемонструвала свою чемпіонську зброю та віртуозне володіння нею. Школярі змогли потримати спортивний пістолет спортсменки, декому навіть пощастило вистрілити з нього.

Здоров'я населення – показник добробуту держави, тому збереження й зміцнення його є завданням державного рівня. Особливої уваги потребує молодь, усвідомлення нею цінностей здоров'я, розуміння визначальної ролі здорового способу життя та формування індивідуальної поведінки кожної молодої людини на цих засадах. А брати приклад є з кого. Достатньо згадати таких відомих земляків, як Леонід Жаботинський, Юрій Білоног, Олег Гусєв, сестри Семеренко. Вони досягли найвищих вершин у спорті, а починали шлях до чемпіонства ще з дитячих років, із загартовування духу, волю і тіла.

Тож здоров'я кожного в його власних руках. Нехай щастить!

Андрій МАНУРІН,
Ігор БОНДАР,
група ЖТ-52.
НА ФОТО: Олена Костевич із учасниками змагань.

«КУБОК РЕКТОРА» – У ШКОЛИ № 29

Твердження, що спорт – запорука здорового способу життя, не потребує доведення. Як і те, що долучати до нього необхідно в шкільні роки, особливо у підлітковому віці, коли з'являється багато спокус спробувати щось «нове і невідоме», яке далеко не завжди виявляється корисним. Окрім усього іншого, цим і займаються спортивний клуб та кафедра фізичного виховання СумДУ. Свідченням тому став і розиграш «Кубка Ректора СумДУ» з футзалу, який упродовж двох днів проходив у спортивному комплексі університету. Змагалися команди загальноосвітніх шкіл м. Суми № 4, № 17, № 18, № 21, № 22, № 26, № 27 та № 29.

За дотриманням вимог та правил проведення таких змагань прискіпливо слідкувала головна суддівська колегія. Одним із головним завдань цього заходу є виявлення кращих спортсменів з метою залучення їх до занять спортом в секціях СумДУ, де на них чекають поради кваліфікованих викладачів кафедри, наполегливі

тренування та виступи на різноманітних конкурсах і, звичайно ж, перемоги.

У цікавій і, звичайно ж, напружений боротьбі Кубок завоювала збірна сумської ЗОШ №29, друге місце у футзалістів школи №17, а третє – школи №27.

Інна ПИРІГ,
група ЖТ-41.

НА ФОТО: команда-переможець.

Студентські перемоги

У борцівському залі М-корпусу СумДУ та спортивній залі УАБС нещодавно проходив VI чемпіонат області з карате Госоку Рю. Зібралася рекордна кількість учасників – близько 200 з 14 команд Сумщини та Харкова. Серед них – і студенти нашого університету. Так, Сергій Стрелюк став першим у куміте; Віталій Вірченко посів друге місце в куміте (поєдинок), а також в командному куміте. Максим Чуйко виборов друге місце у куміте. Сергій та Максим отримали пальму першості у командному куміте. Усі вони з інженерного факультету.

Студенти нашого університету були й у ролі суддів – Катерина Лозова та Лілія Хоменко з факультету економіки та менеджменту, а також Коваленко Юлія з гуманітарного.

У загальному заліку найсильнішими стали спортсмени сумського клубу «Терра-СКІФ» (тренери А. Лозовий, І. Угніч, В. Гутенко та О. Крутов). На їх рахунку 18 золотих та 14 срібних і бронзових медалей. На другому та третьому місцях – відповідно команда обласного центру позашкільної освіти (тренер В. Угніч) та клуб «Легіон» з Ямполя (С. Беспалий).

Шеф-інструктор ІКА Госоку Рю України Анатолій Лозовий зазначив, що кількість учасників обласних турнірів зростає, з'являються нові команди, вирівнюються спортсмени, що свідчить про підвищення рівня карате в нашій області.

Інна БИТЮК, група ЖТ-52.

■ БУДІВЕЛЬНИЙ МАЙДАНЧИК

ТІНЬ ПОЛІТЕХУ НАБУВАЄ ТІЛЕСНОСТІ або Вихід із коми через 20 років

Зі споруди, замороженої злісними чаклунами, знято чари

Моторошні похмуро-сірі об'єкти за привітною усміхнено-рожевою альма матер викликали неабиякий інтерес у тих, кому ніде було прихилити свою непокриту голову. Не один рік слугували то штаб-квартирою для засідань «політично активних громадян Хіміка», то виконували функцію будки (та що там будки! — цілого палацу!) для собачих династій. Пробуджені первісні інстинкти приводили сюди митців наскельного живопису. Тягнуло сюди й тих, кого просто вабить романтика «стройок» та манить прихована енергія трешу...

З чого почалося? У 1987 році закладено фундамент науково-виробничого корпусу СумДУ, однак через відсутність державного фінансування у 1991 будівництво заморожене. Цього року завдяки клопотанню ректора СумДУ А. В. Васильєва Міністерство освіти і науки України виділило близько двох мільйонів гривень на продовження будівництва. У липні проведено тендер серед будівельних компаній, який виграло ВАТ «Сумбуд».У зв'язку з великим терміном простою проведено обстеження будівлі й ужито першочергових заходів з її відновлення. На загальній площі споруди 8 тис. кв.м (для порівняння, Г-корпус — 12 тис. кв.м) будуть облаштовані сучасні навчальні аудиторії, лабораторії, викладацькі, три спортивні зали, буфет. Також будуть благоустроєні дворик та прилегла територія. Терміни завершення будівництва залежать від стабільності фінансування.

Дарина САПУН, група ЖТ-51.

П.Н. *...Незмінно діє закон збереження енергії: якщо аматори трешу й втратили одне зі своїх сакральних місць дислокації, то будівельники отримали роботу, а студенти в недалекому (будемо сподіватись) майбутньому навчатимуться в новому корпусі.*

СТУДЕНТСЬКА ПРОФСПІЛКА

До Дня студента профспілка СумДУ провела «Веселі старти», що стали доброю традицією святкування червоного дня календаря кожного підкорювача вершин науки. Цього року на організовані конкурси були запрошені студентські команди з Курського державного технічного університету та Харківського національного університету радіо й електроніки. Наші й запрошені учасники отримали неабияке задоволення від цікавих змагань і невимушеного спілкування. Старти не дали сумніватися у тому, що студентські роки — золота пора в житті кожного, а позитивних вражень, безперечно, вистачить для того, щоб без меланхолії перенести зимову сесію. До того ж, студенти припасли додаткову дозу радості на святковій дискотеці у їдальні.

*

Відтепер отримати міжнародний студентський квиток ISIC можна прямо в СумДУ, а саме в студентській профспілці. Для цього необхідно подати в Г 404 довідку з деканату, фото розміром 3*4, ксерокопію закордонного паспорта (при відсутності такого документа правильно написати англійською мовою своє ім'я та прізвище) і заплатити 38 грн. Переваги ISIC особливо відчутні при поїздці за кордон. Знижки від 50% на транспорт, проживання, харчування, екскурсії та багато іншого допоможуть студентам заощадити кошти. Стане в нагоді міжнародний студентський квиток і в Сумах, де частина магазинів та організацій надають пільги при наявності ISIC.

*

Профспілкова комісія з працевлаштування разом із відділом практики й цільової підготовки студентів організували презентації «ПриватБанку» та компанії «Інтвей». Ці заходи спрямовані на те, щоб сформувати для студентів пропозиції роботи й переддипломної практики. Для інженерного, фізико-технічного та механіко-математичного факультетів відбудеться презентація концерну «Укрросметал».Звичайно, це не останній такий крок назустріч студентів з їх роботодавцями.

*

До зимових свят, що наближаються, профспілка підготувала чудові пропозиції відпочинку в престижних оздоровчих комплексах Карпат та мальовничому Закопане (Польща). Вартість путівок є достатньо прийнятною для студентів. За детальнішою інформацією звертайтеся в Г404.

*

З 5 листопада до 19 грудня студентська профспілка та волонтери проводять акцію «Подаруй щастя дитині». Зібрані кошти й речі будуть подаровані малюкам дитячих будинків нашої області. Не залишайтеся байдужими до акції, допоможіть зробити маленьке свято для сиріт!!!

Інформацію підготувала
Вікторія МІРОШНИЧЕНКО,
група ЖТ-52.

... йде вже зима,
Снігом травицю вкриває

У СумДУ ВІДКРИТО БРИТАНСЬКИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЦЕНТР

Наш університет може пишатися новим досягненням: на початку жовтня ректор Анатолій Васильєв підписав угоду про співпрацю зі всесвітньо відомою британською компанією Delcam і Запорізьким національним технічним університетом. Тепер СумДУ входить до складу мережі освітніх закладів у рамках єдиного проекту «Передові комп'ютерні технології – університетам України». На базі кафедри «Металорізальних верстатів та інструментів» (МРВ) інженерного факультету компанія Delcam, що займається цифровим програмним забезпеченням, відкрила свій навчальний центр, який дозволить застосовувати найсучасніші технології для оброблення деталей машин. Таких британських освітніх структур у нашій країні було тільки чотири: у Запоріжжі, Кривому Розі, Харківському та Київському політехнічних інститутах. СумДУ став п'ятим.

Переговори про співпрацю з Delcam велися ще з 2001 року. Велику роль в успішному їх завершенні відіграв професор, завідувач кафедри МРВ Вільям Олександрович Залога, перед авторитетом якого схиляються вчені не лише в нашій країні, а й за її межами. Не менш важливими стали й перемоги вихованців кафедри на всеукраїнських олімпіадах. Також увагу іноземних бізнесменів привернув Експериментальний науково-дослідний студентський інститут, який очолює докторант Дмитро Володимирович Криворучко.

Delcam подарував відкритому навчальному центру СумДУ найновіше ліцензійне програмне забезпечення, вартість якого перевищує один мільйон доларів (!). Програма PowerSHAPE дозволяє зробити тривимірне зображення деталей, PowerMILL створює керувальні програми для нарисованих виробів, PowerINSPECT контролює виготовлену річ, CopyCAD точно її відтворює, а з допомогою ArtCAM двовимірне зображення можна перетворити у тривимірне. Названа передова продукція має величезне значення для підготовки справжніх професіоналів, які, безперечно, будуть популярними на ринку праці. За словами першого проректора СумДУ Василя Володимировича Карпуші, інженер за пульманом з великими кресленнями – це минуле століття. Сучасний інженер перш за все працює з комп'ютером.

Основна ідея створення навчального центру в СумДУ – збільшення обсягу продажу продукції через підготовку спеціалістів. А зацікавлена університетами компанія Delcam тому, що сама виникла на основі ВНЗ, створили її викладачі.

Навчатися в центрі будуть студенти 4-5 курсів спеціальностей інженерного факультету. Вони освоять прогресивні технології, зможуть більше розвивати творчі здібності, адже подаровані програми спрямовані саме на це. З боку СумДУ Delcam вимагає розробки методичної бази для викладання, організації внутрішньоуніверситетських конкурсів, що сприятимуть вивченню продукції, проведення семінарів із підприємствами нашого регіону й участі в заходах, що ініціює сама компанія.

У планах керівництва кафедри МРВ навчити педагогічний колектив працювати з новим забезпеченням. Робоча група поїде переймати досвід колег в Запоріжжя, а частина викладачів пройде курси у Великобританії.

Вікторія МІРОШНИЧЕНКО, група ЖТ-52.

П.Н. *Під час візиту в СумДУ Мінстр освіти і науки України С. М. Ніколаєнко нагородив за знчний внесок у рорзвиток вітчизняної науки Вільяма Олександровича Залогу Почесним знаком «Петро Могила».*

«РЕЗОНАНС»
газета Сумського державного університету
«REZONANCE»
Sumy State University Press

Реєстраційне свідоцтво СМ №020
Перший номер газети вийшов у світ 29.10.1991.

Обсяг — 2 друковані аркуші,
приведені до 8 полос формату А-3.
Віддруковано: ПВКФВ «Макден»,
м. Суми, вул. Тополянська, 16.
Адреса редакції: м.Суми, вул.Римського-Корсакова, 2,
корпус «Г», кімнати: 1107, 1110. Телефон 33-02-25

Шеф-редактор
Олена Ткаченко
Редактор
Василь Чубур
Відповідальний секретар
Володимир Садівничий

Автори фото:
Світлана Положій,
Дарина Сапун,
Наталя Гончарук.

Редакція не завжди поділяє думки авторів і залишає за собою право скорочувати й редагувати матеріали

Наклад – 1000 примірників.

Замовлення №